

HỘI THỨ BỐN MƯỜI TƯ TIẾN VÀO HANG CỌP

Thích Đình Nhạn chạy một hồi, bỗng nghe có một tiếng quát to rằng :
- Hãy đứng lại !

Thích Đình Nhạn giật mình, liền dừng chân đứng yên, ngược mắt nhìn lên thì nào thấy có ai đâu. Chàng kinh hãi khôn xiết.

Nhưng ngay lúc ấy bỗng có giọng lạnh lùng quát :

- Khẩu lệnh !

Nghe thế, Thích Đình Nhạn không khỏi sửng sốt. Chàng không ngờ bên trong Ngân Diện Hội lại có khẩu lệnh nữa.

Đứng trước tình trạng này, chàng cảm thấy hết sức nguy ngập, vì chàng nào có biết một khẩu lệnh chi của họ đâu?

Bởi thế, chàng liền nói :

- Chớ nên đùa có được không?

- Nếu không nói khẩu lệnh, thì xem chừng tôi thua với Hội trưởng đó.

Thích Đình Nhạn rùng mình nói :

- Khi nãy tôi đi ra tuần tiễu bên ngoài, chẳng phải đã nói khẩu lệnh với anh rồi sao?

Đối phương suy nghĩ một lúc :

- Bên ngoài như thế nào?

- Không có ma nào cả, tôi về để trình lại cấp trên.

- Thôi hãy đi đi !

Thích Đình Nhạn nghe thế, không khỏi vui mừng đến toát mồ hôi khắp người. Chàng nhún mình nhắm phía trước chạy bay đi.

Sau khi chạy ra khỏi đường hầm, Thích Đình Nhạn đưa mắt nhìn lên, thấy trong cánh rừng rậm rạp, hiện lên một ngôi nhà hình tròn. Chung quanh đầy đều có núi cao bao bọc, thực chẳng khác nào một cái giếng khổng lồ. Chớ nói chi người, mà dù cho chim chóc cũng không thể bay lọt vào được.

Không cần hỏi ai, chàng cũng đoán biết tòa nhà tròn kia chính là Tổng đường của Ngân Diện Hội rồi.

Thích Đình Nhạn lao vút người về phía ấy. Khi đến trước cửa, chàng trông thấy có mười người mang mặt nạ bạc đứng thành hai hàng tại đó. Bên trên cánh cửa có đề hai chữ to : “Hội Đường”.

Lúc ấy, Thích Đình Nhạn không biết phải tiến thối như thế nào. Vì tòa nhà hình tròn ấy rất to lớn, nó đứng sừng giữa núi rừng như một con vật khổng lồ và chỉ có một cửa vô canh gác rất nghiêm ngặt.

Thích Đình Nhận đứng yên trên một con đường trải đá nhỏ, không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi. Nếu chàng xông càn vào bên trong thì kẻ địch sẽ biết được chàng là người giả mạo môn nhân của Ngân Diện Hội ngay. Nhưng, nếu chẳng xông càn vào thì chả lẽ đứng ở đây mãi hay sao?

Nghĩ đến đây, sát khí dậy ngùn ngụt trong lòng chàng. Chàng thò tay lấy sáu viên Ngũ Độc Lân Hỏa Đạn, rồi lao thẳng đến trước cửa.

Người cầm đầu trong số môn nhân lo việc canh gác kia liền quát to :

- Là đệ tử của bốn hội mà chẳng lẽ không hiểu Hội Đường là nơi trang nghiêm...

Đối phương nói chưa dứt, Thích Đình Nhận đã quát to một tiếng rồi ném thẳng sáu viên Lân Hỏa Đạn ra.

Tức thì sáu làn lửa xanh cháy rực lên thành một cái vòng tròn bay vút tới trước. Gã cầm đầu toán canh gác ấy kêu to lên :

- Mẹ nó ! Người làm cái trò gì...

Câu nói của y chưa dứt, một tiếng nổ to vang dội rung chuyển cả núi đồi. Tiếp đến có vô số đốm lửa tung toé khắp nơi, tiếng gào la thảm thiết nghe hết sức kinh rợn.

Tiếng nổ vừa dứt, thì thấy khắp mặt đất tay chân người ngổn ngang, máu tươi lổm đổm vô cùng khủng khiếp. Mười tên gác cửa ấy đều chết sạch dưới Lân Hỏa Đạn, chẳng còn một tên nào sống sót.

Thích Đình Nhận nhanh như chớp, lao người lướt thẳng vào Hội Đường. Chàng đưa mắt quét qua khắp nơi, rồi lại tiếp tục xông tới trước. Chàng thấy bên trong gian nhà ấy đường đi chi chít, phòng kín không biết bao nhiêu.

Bước nhiên có một tiếng quát to :

-Ai đó?

- Khẩu lệnh !

Tức thì, có hai bóng người lao thẳng tới chặn ngang giữa đường. Thích Đình Nhận quát :

- Khẩu lệnh cái khỉ, hãy nạp mạng đây !

Liền đó, chàng liền lao người tới trước, vung chưởng quét ra. Thế là sau hai tiếng gào thảm thiết, hai người mang mặt nạ bạc đã ngã lăn ra đất chết tốt.

Thích Đình Nhận lúc ấy chẳng khác nào một con sói điên. Chàng vừa vung chưởng giết xong hai môn nhân Ngân Diện Hội, và đang định lao người về phía trước, thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một tiếng quát lạnh lùng :

- Ông bạn họ Thích quả là phi thường, dám đột nhập Tổng đường của ta, sát hại môn nhân ta, bản Hội trưởng hết sức khâm phục đó !

Thích Đình Nhận giật mình quay người ngó lại, thì thấy Hội trưởng Ngân Diện Hội cùng bốn Hộ Pháp áo đỏ đã đứng sững sau lưng mình rồi.

Thích Đình Nhận cười ngạo nghễ nói :

- Có lẽ ông không ngờ có thể xảy ra việc như thế này chứ?

- Quả là một việc hết sức bất ngờ. Nhưng ông bạn họ Thích giết chết môn nhân tôi, thì cũng nên trả lại món nợ ấy một cách công bình chứ !

- Rõ là nói bá láp !

Thích Đình Nạn vừa quát, thì tay trái cũng vừa quét ra. Đồng thời, tay mặt cũng nhanh nhẹn thò vào trong chiếc túi da, chuẩn bị lấy Ngũ Độc Lân Hỏa Đạn.

Hội trưởng Ngân Diện Hội liền lẹ làng lao mình tới trước, đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của Thích Đình Nạn. Trong khi đó, tay mặt của lão ta đánh trả lại ngay một chưởng hết sức mạnh mẽ.

Thế võ của của Hội trưởng Ngân Diện Hội quá nhanh nhẹn, khiến tay mặt của Thích Đình Nạn không kịp lấy Ngũ Độc Lân Hỏa Đạn, mà phải vung ra đỡ vào thế công của đối phương.

Hội trưởng Ngân Diện Hội cười lạnh lùng nói :

- Ông bạn họ Thích, người đã phá vỡ Tự Võ Đường của ta, nhưng hôm nay, chớ mong chỉ phá vỡ được Tổng đường của ta nữa. Hôm nay nếu để người chạy vượt tay ta, thì ta sẽ giải tán Ngân Diện Hội đó.

Nói dứt lời, lão ta vừa găm to lên, vừa vung tay đánh nhan như chớp, chỉ trong nháy mắt là đã tấn công dồn dập năm chưởng.

Thích Đình Nạn bị động hoàn toàn, nên không mong chỉ lấy được Ngũ Độc Lân Hỏa Đạn nữa. Chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi sử dụng U Linh Bộ Pháp tránh khỏi thế công của đối phương trong đường tơ kẽ tóc. Đồng thời, chàng dùng Tá Thiên Phích Lịch Chưởng công trả lại ba thế võ.

Ba chưởng ấy Thích Đình Nạn đã vận dụng hết sức bình sinh đánh, nên sức mạnh ồ ạt như thổi bay cả núi, khiến Hội trưởng Ngân Diện Hội bị đẩy lui ra sau mấy bước.

Tục ngữ có câu : “Một kẻ liều mạng, trăm người khó địch”. Thích Đình Nạn đang có ý nghĩ liều chết, nên Hội trưởng Ngân Diện Hội, nhất thời không thể có cách gì áp đảo chàng được.

Bỗng nhiên, có một tiếng quát to bất thần xé không gian truyền đến :

- Ngưng tay đã !

Tiếng quát ấy quá bất ngờ, nên khiến Thích Đình Nạn và Hội trưởng Ngân Diện Hội đều nhất loạt dang ra xa.

Thích Đình Nạn đưa mắt nhìn lên thì không khỏi kinh ngạc. Vì trước mắt chàng đã có một người đàn bà xinh đẹp, tuổi độ ba mươi, đứng yên tại đấy rồi.

Một điều làm cho Thích Đình Nạn kinh ngạc hơn, là người đàn bà ấy không mang mặt nạ bạc. Hiện tượng đó phải xem là rất lạ lùng trong Ngân Diện Hội.

Hội trưởng Ngân Diện Hội lộ vẻ hết sức cung kính, nói :

- Đệ tử không biết Cung phi di giá đến, vậy xin tha tội cho !

Người đàn bà ấy lạnh lùng nói :

- Giết chết đệ tử của bản hội, và làm nổ tung Tự Võ Đường, chính là người này

chăng?

- Đúng thế !

- Hẳn gọi là Độc Nhãn Hắc Lang?

- Vâng !

Đôi mắt sáng quắc của người đàn bà ấy, nhìn thẳng vào mặt của Thích Đình Nhạn, nói :

- Thích Đình Nhạn, bản hội với người không oán không thù, thế tại sao người giết chết...

- Chỉ nói bá láp, các người định đẩy Thích Đình Nhạn ta vào con đường chết, thế câu nói không thù được sao?

Người đàn bà xinh đẹp ấy cười lạnh lùng nói :

- Mặc dù có thù đi nữa, nhưng người đến Ngân Cung sát hại mười môn nhân của bản hội, thì đây là việc không phải rồi...

- Chỉ mười tên mà kể chi? Thích Đình Nhạn ta còn định sẽ tiêu diệt Ngân Điện Hội của các người nữa kia !

Người đàn bà xinh đẹp ấy liền uốn éo thân hình đầy khiêu gợi, bước thẳng đến phía Thích Đình Nhạn. Chàng thấy thế liền quát to rằng :

- Hãy đứng yên, nếu không thì ta bắt buộc phải tấn công đó !

Người đàn bà xinh đẹp kia mỉm cười duyên dáng, rồi vẫn tiếp tục bước tới. Thích Đình Nhạn quát to và vung chưởng quét ra.

Người đàn bà ấy liền cười ha hả, nói :

- Rõ là con thiêu thân, tự bay vào lửa để thiêu mình... Thích Đình Nhạn, hãy nằm yên xuống !

Tức thì, tám thân kiều diễm của người đàn bà ấy liền xoay tròn, rồi tràn nhanh tới trước như một luồng điện xẹt, vung tay ngọc ra nhắm điểm thẳng vào Kỳ Môn đại huyệt của Thích Đình Nhạn.

Thích Đình Nhạn vung tay mặt ra đỡ thẳng vào thế công của đối phương.

Người đàn bà xinh đẹp ấy liền nhanh nhẹn quét tay trái ra, khiến Thích Đình Nhạn cảm thấy toàn thân tê dại, ngã lăn ra đất.

Thế võ của người đàn bà ấy nhanh nhẹn đến mức ai trông thấy cũng phải kinh khiếp. Thích Đình Nhạn chỉ đánh nhau với bà ta có hai thế võ, là bị đối phương hạ rồi. Bởi thế, cũng đủ thấy võ công của đối phương cao cường đến mức không ai ai tưởng tượng nổi !

Người đàn bà ấy liền lạnh lùng quát :

- Hãy giam kỹ người này lại, rồi trình cho Cung chủ biết !

- Vâng !

Sau đó người đàn bà nọ liền lắc mình lao đi mất.

Chẳng rõ phải trải qua bao lâu, Thích Đình Nhạn mới lần lần hồi tỉnh trở lại. Chàng cảm thấy khắp người đau đớn vô cùng, gần như không thể mở mắt ra được. Chàng khẽ vận dụng chân lực, thì thấy khắp người kinh mạch đều bế tắc, nên biết mình đã bị đối phương khóa hết huyết đạo rồi !

Chàng đưa tay sờ khắp người, thấy đâu đâu cũng mang thương tích, nên đoán biết trong khi mình bị hôn mê, thì Hội trưởng Ngân Điện Hội đã cho người đánh đập mình tàn nhẫn.

Nghĩ đến đây, chàng cảm hận nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi từ từ đứng lên, mới biết đây là một cái nhà giam. Do đó, chàng không khỏi rùng mình, vì thấy không còn hy vọng chỉ sống còn được nữa.

Bởi thế, chàng bất giác cất tiếng than dài. Chàng không phải tiếc rẻ mạng sống của mình, mà hối tiếc về chỗ mới thù chưa trả xong, thì đã bị kẻ địch bắt sống.

Lúc ấy, chàng cảm thấy ruột đói cồn cào. Vì vậy, chàng nghĩ rằng mình đã bị giam tại nơi đây chắc là khá lâu rồi.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy trong hầm giam tối đen như mực, bỗng nghe có tiếng chân bước rất khẽ, rồi có một tiếng gọi :

- Thích ca ca !

Thích Đình Nhạn nghe thế không khỏi giật mình. Vì tiếng nói ấy rõ ràng là tiếng nói của Hứa Trân. Chàng cảm thấy một sự cảm tức từ trước đến nay chưa hề có xâm chiếm cả cõi lòng.

Nếu không có Hứa Trân, thì chàng đâu có lâm vào cảnh như ngày hôm nay?

Liên đó, chàng đưa mắt nhìn về phía có tiếng nói, thấy một người mang mặt nạ bạc, bên trên có viết một chữ “Tổng”, không rõ đã từ đường nào tiến vào, đang đứng sững trước mặt chàng.

Nét hung tợn lại hiện lên sắc mặt của Thích Đình Nhạn. Chàng quát rằng :

- Ngươi định làm chi thế?

Hứa Trân đứng yên trước mặt Thích Đình Nhạn, im lặng thực lâu không nói chi cả.

Thích Đình Nhạn lại gầm to :

- Người con gái không biết xấu, cô hãy rút đi cho ta !

- Ô ! Thích ca ca... Em đến đây để cứu anh kia mà !

Thích Đình Nhạn cất tiếng cười như cuồng dại, quát lại :

- Lòng tốt ấy ta không bao giờ quên, nhưng rút ngay đi !

- Không ! Thích ca ca, tôi biết rằng tôi có lỗi với anh...

Nàng nghe ngào nói tiếp :

- Em...chẳng phải cố ý làm cho anh phải đau thương. Thích ca ca, em yêu anh...

- Chỉ có giỏi nói bá láp thôi !

- Thích ca ca, anh cứ mắng em đi. Nhưng em không thể phụ lòng cha em...và cũng không thể làm cho nghĩa mẫu của em phải thất vọng... Chính họ đã gặp em tại bãi tha ma phía ngoài Tổng đường của Cô Lâu Bang, nói rõ mọi nguyên nhân và bảo em phải giết anh...Thích ca ca, anh nên hiểu là em đau lòng biết bao?

Những lời nói chân thành quan giọng nghẹn ngào buồn bã ấy, có một sức xúc cảm mạnh mẽ. Thích Đình Nhạn im lặng không nói chi cả.

- Thích ca ca, em muốn tìm đủ cách không cho anh biết em là ai. Nhưng, em không thể làm như vậy được, vì em đã yêu anh...nhưng tình yêu ấy được đặt trong một khung cảnh quá bi thương. Vậy, mong anh hãy cứng rắn trở lại !

- Tôi không có thể làm như vậy được !

- Em không mong anh hiểu em, mà chỉ yêu cầu anh hãy để cho em cứu anh. Nếu một ngày nào đó, những con Hoạt Cương Thi được điều khiển đúng theo ý muốn, thì tất anh sẽ bị chết dưới tay lũ chúng nó.

Thích Đình Nhạn lắc đầu, giọng cười nói :

- Không, tôi sẵn sàng tha thứ cho cô tất cả, nhưng nhất định không bằng lòng cô cứu tôi thoát khỏi nơi đây !

- Tại sao thế?

- Vì tôi không muốn phải gánh thêm gánh nặng tình cảm nữa !

Hứa Trân nói :

- Thích ca ca, em rất hiểu anh. Hôm nay em mạo hiểm đến đây, là cũng chính vì giữa chúng ta đã có tình cảm với nhau...

- Tình cảm? Chỉ nói đùa mà thôi !

- Không, đấy là em nói thực. Thích ca ca, nếu chẳng có thế, thì không khi nào em đến đây.

Nàng cất tiếng than, rồi lại nói tiếp :

- Anh hãy để cho em được tỏ lòng thương mến, kéo lại oan uổng những ngày chúng ta gặp gỡ nhau !

- Không thể được !

Hứa Trân nói nhanh rằng :

- Vậy có lý do nào anh không muốn trả thù hay sao?

Nghe thế, Thích Đình Nhạn không khỏi giật mình. Chàng đưa mắt nhìn trần trời Hứa Trân, vị Tổng giám của Ngân Diện Hội, im lặng không nói chi cả.

Phải, hiện giờ đây, ngoài Hứa Trân ra, không còn một người thứ hai nào khác có thể cứu chàng được. Nhưng chàng làm thế nào có thể chịu ơn của một cô gái mà chàng đang oán hận?

Phải, chàng không thể làm như vậy được !

Nhưng, chàng cần phải sống để lo việc báo thù !

Hận và thù đang giằng co mãnh liệt trong lòng chàng, khiến tâm trạng chàng vô

cùng rối loạn, đau đớn. Chàng hoang mang không còn biết phải chọn giải pháp nào nữa.

Hứa Trân lại nói :

- Thích ca ca... Anh chớ nên oán hận tôi, anh hãy gọi tôi là... Ôi, Thích ca ca, em đã đau khổ nhiều rồi, vậy có lý nào anh không hiểu lòng em hay sao?

Thích Đình Nhận than dài, nói :

- Cũng được !

- Thích ca ca, anh...thực sự đã bằng lòng cho em cứu anh rồi chứ?

- Phải, nhưng Thích Đình Nhận ta sẽ biết ơn của cô !

Hứa Trân thò tay giải trừ các huyết đại cho Thích Đình Nhận, hối rằng :

- Đi mau !

Nói dứt lời, nàng lách mình nhảy tránh đi, thì nơi đang vừa rồi hiện ra một con đường hầm. Tức thì, nàng nhanh nhẹn chui thẳng vào đấy.

Thích Đình Nhận thấy thế, liền nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi cũng lao thẳng theo nàng. Hứa Trân nắm lấy tay chàng, tiếp tục lướt nhanh tới giữa bóng tối. Trên mặt đất dường như có nước. Chung quanh tối om đến nỗi ngửa bàn tay không trông thấy.

Thích Đình Nhận chỉ đưa chân bước theo Hứa Trân mà thôi.

Sau khi quanh qua nhiều khúc quanh, trước mặt chàng bỗng có ánh sáng hiện lên, và nơi ấy vẫn còn là một con đường hầm. Hứa Trân nói khẽ :

- Đi ra khỏi con đường hầm này, thì không còn chi nguy hiểm nữa !

Thích Đình Nhận vẫn im lặng.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã đi ra khỏi đoạn đường hầm. Chàng đưa mắt nhìn lên, thấy nơi ấy là một cánh rừng xanh rì.

Hứa Trân gượng cười nói :

- Nơi đây là một đường hầm bí mật, vậy anh hãy đi đi !

Thích Đình Nhận than dài, nói :

- Chúng ta đến đây là hết...

Hứa Trân bỗng oà lên khóc. Nàng ngã vào lòng Thích Đình Nhận. Tiếng khóc của nàng đau đớn như xé cả càn tràng.

Thích Đình Nhận sờ mái óc dài của nàng, nói lẩm bầm :

- Hứa muội muội...ai đã giết chết tình yêu của đôi ta...?

Dòng lệ đã tuôn trào trên má chàng !

Hứa Trân khóc một lúc, tuy nàng không gỡ chiếc mặt nạ ra, nhưng qua tiếng khóc của nàng, cũng đủ biết nàng đau đớn không thể tả.

Bỗng nàng cất tiếng nói :

- Thích ca ca, tất cả những con đường hiện có, đều là do người đi mãi mà thành... Vậy con đường của tình yêu, nào có khác chi đâu...?

Vietkiem.com